

Henrik Toft (V):

Venstre synes, det er urimeligt, at tjenestemænd kan få en indtægtsfremgang svarende til to dyrtidsportioner ved at gå på rådighedsløn, efterindtægt eller ventepenge. Derfor er det udmærket, at der nu kommer et lovforslag, som forhindrer den urimelighed.

Det er da også tilfredsstillende at se, at tjenestemændenes centralorganisationer støtter forslaget eller i hvert fald ikke vil modsætte sig ændringerne.

Vi lægger også vægt på, at lovforslaget ikke får tilbagevirkende kraft, altså at de, der har været omfattet af den hidtidige ordning, ikke får deres indtægt beskåret. Vi er imod lovgivning med tilbagevirkende kraft – det lader vi andre om.

Vi vil altså støtte lovforslag nr. L 51.

Jørgen Estrup (RV):

En del af dette lovforslag er jo en ren ajourføring, efter at dyrtidsreguleringen er afskaffet, og når hr. Strunge siger, at det vækker ubehagelige minder, kan jeg da godt være enig med hr. Strunge; jeg tror bare, vi mindes noget forskelligt. Vi er nogle, der mindes, hvordan lønudviklingen var i 1970'erne, hvordan sammenhængen mellem løn og pris var dengang, og hvilke ret katastrofale virkninger det havde for dansk konkurrenceevne. Jeg tror, ingen af os ville være tjent med at vende tilbage til den situation. Derfor synes jeg, det er med stor og inderlig ro, vi nu kan se, at vi er ude af den fælde, som vi dengang befandt os i.

Hvad angår den anden del af lovforslaget, nemlig det, som drejer sig om dyrtidsportioner i forbindelse med ventepenge og andre ting, kan vi fra radikal side også give tilslutning. Vi ville nok have været gladere, hvis forslaget havde haft lidt mere kød og blod, så det havde været nemmere at se, hvor mange personer og hvor store beløb dette her drejede sig om, altså hvad det egentlig var, vi lovgav om; det ville have givet en bedre fornemmelse af, hvad det er for en problemstilling, vi står over for, men det kan vi nå under udvalgsarbejdet.

På det foreliggende grundlag må også vi imidlertid skønne, at det er rimeligt at gennemføre denne ændring, og det vejer selvfølgelig en del til, at organisationerne har givet deres tilslutning. Det ville de næppe gøre, hvis der her var velerhvervede rettigheder, der blev sat over styr.

(Kort bemærkning).

Strunge (S):

Jeg synes ikke, jeg kan forbigå hr. Jørgen Estrups bemærkning om dyrtidsreguleringen, der nu bliver gjort til syndebug for konkurrenceevneforstyrrelserne i 1970'erne. Den diskussion kunne vi da godt tage op, men efter min opfattelse er den fuldstændig fordrejet. Det, hr. Jørgen Estrup lægger op til, er, at vi nu skal i gang med en diskussion, der vedrører, hvordan overenskomster bør indgås her i landet. Den deltager jeg ikke i, men jeg understreger én gang for alle, at jeg har bemærket, at der ved lønforhandlingerne også på det private arbejdsmarked her i foråret 1987 er givet ret store satsforhøjelser netop for at imødegå, at prisudviklingen kan løbe stærkt. Hr. Jørgen Estrup ville også have kunnet høre LO's fungerende formand udtale på LO-kongressen i disse dage, at satsforhøjelserne netop er givet under hensyn til, at dyrtidsreguleringen er forsvundet; så den med konkurrenceevnen tror jeg ikke på.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Hvordan hr. Strunge end vender og drejer dette her, er realiteten, at arbejdsmarkedets parter, hvis man havde ønsket det, kunne have genindført dyrtidsreguleringen i foråret – det var frit. Det valgte man imidlertid ikke, og det tager jeg som et tegn på, at man har indset, at der faktisk er fordele ved det system, vi er kommet i, nemlig at det i realiteten også er med til at sikre arbejdspladser. I øvrigt synes jeg, hr. Strunge endnu en gang skulle mindes det, som jeg mindes, når jeg har ubehagelige minder, nemlig hvad der skete i 1970'erne, hvilket jo altså dels var en spiral mellem priser og lønninger, dels, at regeringerne dengang, når det så gik galt, måtte – og det var jo ikke sjældent socialdemokratiske regeringer – sørge for at fjerne det, der var kommet til overmål, nemlig nogle dyrtidsportioner.

(Kort bemærkning).

Strunge (S):

Jeg skal bare sige til hr. Estrup, at jeg ikke tror, man i fagbevægelsen er så enøjet, at man sætter sig hen og sover, bare fordi der gennemføres en foranstaltning, hvor man får et gode fjernet. Nej, så arbejder man på at få nogle nye